

Arrest

nr. 134 349 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 9 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juni 2009 wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Op 26 juni 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag tot verklaring als zelfstandige in en verkreeg zij een E-kaart op 13 juli 2009.

Op 14 juni 2012 wordt aan de verzoekende partij de beslissing van 22 mei 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gegeven.

Op 1 oktober 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer of werkzoekende. Op 19 december 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 31 januari 2013 wordt haar arbeidsvergunning na een beroepsprocedure definitief ingetrokken.

Op 23 november 2013 gebeurt er een vreemdelingencontrole door de politie te Berlare-Zele en wordt de verzoekende partij aangetroffen als zijnde werkzaam als serveerster in een café zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart. Hiervan wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 24 november 2013 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, diezelfde dag ter kennis gegeven aan de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, EV., attaché

(1) (2) genomen op 24.11.2013 wordt aan de genaamde (...), van Bulgarije nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 24.11.2013 om middernacht (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten,

evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

0 - artikel 7, eerste lid, 8: oefent een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige/in ondergeschikt verband uit, zonder in het bezit te

zijn van de daartoe vereiste machtiging ;

"Overwegende dat betrokkene een onderdaan is van een E.U.-lidstaat die onderhevig is aan de arbeidskaart gedurende de overgangsperiode van 01/01/2007 tot 31/12/2013, voorzien in artikel 23 van de Akte betreffende de toetredingsvoorwaarden en diverse bijlagen bij deze Akte, gevoegd bij het Toetredingsverdrag van 25 april 2005."

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart- PV nr zal opgesteld worden door Sociale Inspectie

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt:

"M.B.T. DE AFWEZIGHEID VAN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: SCHENDING VAN MOTIVERINGSVERPLICHTING IUO ART. 74/14 VREEMDELINGENWET

1. Aan verzoekster wordt geen termijn gegeven om het grondgebied te verlaten.

De beslissing werd betekend aan verzoekster op 24 november 2013, en aan haar werd bevel gegeven om dezelfde dag nog het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing voorziet m.a.w. in een afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

De relevante bepalingen terzake de termijn om het grondgebied te verlaten zijn vervat in art. 74/ 14 van de Vreemdelingenwet: (...)

De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypotheses van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering terzake de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd, noch impliciet, noch expliciet om welke reden geen termijn wordt toegestaan; de bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar één van de in art. 74/14 bepaalde gevallen (noch impliciet, noch expliciet), noch enige andere motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom aan verzoekster geen verleend om het grondgebied te verlaten; een (eerste) schending van motiveringsverplichting ligt voor.

2. Evenmin wordt gemotiveerd waarom geen enkele termijn wordt verleend; immers beschikt de Staatssecretaris krachtens art. 74/ 14 Vreemdelingenwet (in line) om de termijn te beperken tot een "periode tussen 0 en 7 dagen".

De Staatssecretaris beschikt m.a.w. over een discretionaire bevoegdheid in de bepaling van de termijn. Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting; "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (.) de keuze tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (.. .) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185; zie ook het attest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767 / II, zie p. 7 en 8) (stuk 7)

In casu ontbreekt elke motivering terzake de duur van het inreisverbod zodat een (tweede) schending van de formele motiveringsverplichting voorligt."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat haar geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. De verzoekende partij verwijst dienaangaande naar de formele motiveringsplicht en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

In de uiteenzetting van het eerste middel verwijst de verzoekende partij naar de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dienaangaande laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

"§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien 1° er een risico op onderduiken bestaat, of

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2 bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn. "

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete beschouwingen, die de inhoud van de bestreden beslissing betreffen, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij reeds herhaaldelijk een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, doch dat de verzoekende partij heeft nagelaten om binnen de toegekende termijn gevolg te geven aan een dergelijke beslissing tot verwijdering.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet derhalve geheel terecht vermocht om een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij te betekenen, zonder dat enige termijn aan de verzoekende partij wordt toegekend.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13 .12.2006).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft beslist dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende te worden betekend.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende te worden afgegeven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met artikel 7, eerste lid, 8° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en wordt gesteld dat de verzoekende partij een beroepsbedrijvigheid uitoefende zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te

motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt geen termijn te voorzien om het grondgebied te verlaten, luidt artikel 74/14 ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2 Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan de verzoekende partij geen enkele termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten.

Uit artikel 74/14 van de vreemdelingenwet blijkt dat indien een onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing, wat in casu het geval is omdat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten vervat in de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 19 december 2012, de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten kan uitreiken zonder in een termijn te voorzien.

Uit artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de verwerende partij de keuze heeft tussen geen termijn toe te staan hetzij een periode van minder dan zeven dagen.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze verduidelijkt waarom de verwerende partij ervoor gekozen heeft geen termijn toe te staan en niet een termijn van zeven dagen of minder. De bestreden

beslissing geeft evenmin weer dat de beslissing is genomen in de hypothese voorzien in artikel 74/14, § 3, 4° terwijl deze ook had kunnen genomen worden in de hypothese van artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Het is pas in de nota dat de verwerende partij zich verduidelijkt. Waar de verwerende partij stelt dat: *"De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.*

"§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien 1° er een risico op onderduiken bestaat, of

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2 bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn. "

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete beschouwingen, die de inhoud van de bestreden beslissing betreffen, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij reeds herhaaldelijk een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, doch dat de verzoekende partij heeft nagelaten om binnen de toegekende termijn gevolg te geven aan een dergelijke beslissing tot verwijdering.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet derhalve geheel terecht vermocht om een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij te betekenen, zonder dat enige termijn aan de verzoekende partij wordt toegekend." vormt dit een a posteriori motivering die niet kan teruggevonden worden in de bestreden beslissing. De motivering is niet afdoend, gelet op de weliswaar beperkte discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij met betrekking tot het geven van de bestreden beslissing heeft. In die mate is het onderdeel gegrond en leidt dit tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien een onderdeel gegrond werd bevonden, dienen te overige onderdelen niet te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 24 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN